

ВАРНЕНСКИ РАБОТНИК

ОРГАН НА ВАРНЕНСКАТА ОКР. КОМУНИСТИЧЕСКА ОРГАНИЗАЦИЯ.

Излиза два пъти седмично — вторник и петък — струва месечно 4 лева. Обявления и реклами по споразумение. — Всичко в предплатата.

Всичко за вестник се изпраща до Народен Дом — Варна — да в. „Варненски Работник“. — Брой 50 ст.

Искаме ефтин хляб.

В уводната статия на брой 11 от вестника, ние предупредихме гражданите за предстоящото поскъпване на хляба. Днес това поскъпване е вече факт. Общинската тричленна комисия заедно с представителите на хлебарите-господари са решили да се увеличи цената на хляба, но тъй че гражданството да не може изведнаж да разбере този нов обир. Те решили да се намали теглото на хляба, а цената му да се запази. Един хляб струваше и сега струва 7 лева, само че преди 4 дни теглото му бе 1800 гр. а днес е 1600 гр. т. е. намалено е с 200 гр. Това означава че хляба, който преди 4 дни струваше 7 лева днес струва 8 лева. Новото ограбване залгга на бедното население и до сега не е разгласено от тричленната комисия — явен е страха и от народното възмущение. Бедни и малоимотни варненски граждани вдигнете се на протест; елате днес в неделя 8 часа вечерта в салона на коопер. „Просвета“ да кажете думата си върху систематическия хайдутлук който се върши от ненаситната буржуазия.

През 1920 год. варненската комуна обработи 197 декара пространство, от което е добити: 290,786 кгр. и 214,685 врзки разни зеленчукови артикули — пипер, боб, бамия, домати, зеле, картофи, лук, плодове и пр. Това количество зеленчук е продадено за 214,685 лева, а по пазарната му цена в Варна струва 541,900 лв. по тая в Шумен и Провадия 754,615 лева. Сжщият зарзават както се продава днес на „свободния пазар“ (откри за спекулантите по най-тържествен начин от тричленната комисия струва над 900,000 лева. От гърба на варненското население само в продължение на няколко месеци и само по едно перо са смжкнати 6—700,000 лева. Пролетарии и малоимотни! Сплотете се на борба срещу тая папач от потосмукачи народни и премахнете тяхното убиващо ви господство. Наредете се под бойните знамена на комунистическата партия на смела и решителна борба за освобождението ви!

Местната комунистическа организация в неделя 24 т. м. в 8 часа сл. об. устройва в салон „Просвета“ (бивш хан Боев)

ПУБЛИЧНО СЪБРАНИЕ,

на което др. др. комунист. народни представители Сапарев и Крайчев ще говорят: Дейността на Народното събрание, растящата стопанска криза, скжпотията и безработицата.

ОТ ОРГАНИЗАЦИЯТА.

Червеният парад

Москва, 17 юни 1921 г.

От надупчените с гранати и куршуми стени на Кремл в бляска на слънцето се развява червеното знаме, по-светло от безбройните позлатени кубета на църквите, по-сияйно от златния византийски кръст на църквата Св. Василий, която загражда от юг правоъгълния „Червен площад“, на който днес в чест на откриването на III конгрес е парадно построен московският гарнизон.

Точно 12 часа.

Сред мелодичните звуци на камбаните на Кремл се разнася командата „парад мирно!“, музиката зазвучава, и другарят Троцки, придру-

жен от Мурилов, командант на Московския гарнизон, Каменев, генерал Брусилев и други минава »Здравейте другари!«, гласи поздрават на комисаря на войната, ние служим на революцията“, гласи вжодушовеният отговор. Сжщо тъй радостен е поздрават, който се отеква на водача на Червената армия, когато той доближава червената трибуна, на която едва са се сместили множеството делегати на III конгрес. Представени са народите от всички страни, от германците с шилеровите яки до черновуалираните мухамеданки.

Троцки, в прост граждански костюм, заема подиума на трибуната, за да поздравя, както той с гордост може да каже, представителите на пролетариата от Европа, Азия, Америка,

Африка и Австралия. „Ние сме бедни“, каза той между другото. „Ние сме изтощени от глад, но ние не крием нищо от нашите гости: Вие знаете че сме измжчени от една стара и една нова война, но вие знаете сжщо тъй, че освобождението на работническото класа, което шедствувва с железни стъпки, се нуждае за своето довжршване от много кржави години. Представителите на пролетариата от всички страни идват при нас в все по-голям брой, и все по-големи маси стоят зад тях. Те носят Вам, войници от червената армия, своите поздравя. Те още не могат да кажат, че, подобно нам, са повалили в своите страни буржуазията, защото тяхната буржуазия е по-умна от нашата. Но ние ще чакаме година, две и по-дълго. Ние

приятя, започнати и великолепно карани от комунистите, се занемаряват по един най-престъпен начин — Разбира се, че така им прилича, защото те си са отявлени буржуазни орждия и контрареволуционери.

Ние желяем да научим следната подробност от тях:

1. Да ни кажат в вестника си в името на каква програма четири години управляваха общината в коалиция с народняците и радославистите; 2) да ни посочат какво тогава общината е предприела за облекчение положението на работниците и бедните граждани и как е била обложена класата на богатите и тая на бедните и 3) да ни кажат тия господа защо допуснаха на предприемача Н. Станков да се осигури едно земане от около половин милион лева за чистенето на града, което този предприемач не е извършвал сжгласно поемните условия.

ВЪНШЕН ОТДЕЛ.

Балканските комбинации.

До като крал Константин продължава своята луда авантюра, хитрия Венизелос и няколко немирни гржколюбци са се заели в Западна Европа да поправят предварително опасните последици за гржкия империализъм.

Почти всички са сжгласни в предвиждането на гржкото поражение. Лесно се помиряват в Париж, малко по-мжчно в Лондон, да виждат как Смирна се връща на Турция и да се очаква една ревизия на Севърския договор, ревизия която ще върне на Турция една голяма част от Тракия. Върху този пункт, както върху другите, твърдото решение на кемалистите ще вжтжржествува над английските апетити.

Но „втората Гърция“, оная която през войната играеше върху масата на сжгласенците, докато кралят се опираше върху централните империи, това неуловимо „вжншно гржко правителство“, което брой кандидати за министри и многобройни банкери, прави усилия да разпространи в западните политически среди идеята, че Гърция заджлжена да върне на Турция от това което й

ще останем върно на нашия пост. Руската Червена армия ще издържи, тя и за напред ще бжде щита на пролетарията против потисниците от всички страни, това е клетвата, която ние даваме на тоя напоен с кръв площад. Ние ще победим или ще умрем с лозунга: Да живее световната революция, да живее комунистическия интернационал!

С несмжлкаемите удобрения, като свещена клетва из сто хиляди сжрца, се смесват, заливайки грамадния площад, тържествените звуци на Интернационала.

Представители на отделните нации предават кратки поздравя, които биват преведжани отчасти от другарите Луначарски и Радек.

След това почва дефилирането на войските. Първа е Работническата

беше взела, има право на корбаджини ция. Тази компенсация или криене из с удоволствие от страна на България. За да се даде едно пристанище на Гърция на Черно море ще трябва да се направи една поправка на границата, която ще отнеме на България бургазското пристанище.

И претексти не липсват. Необходимо е да се обезкуражат българите в претенциите им върху Егейско море, необходимо е да ги разделим от турците. Всички предрасжджци и вражди на войната ще бъдат мобилизирани в служба на новите и прекалени гръцки претенции. Историчните за българските банди в Македония и граничните инциденти ще бъдат увеличени от цариградските министри, които малко ще се съгласят на комбинацията.

Големите финансови сили са в полза на тази нова интрига, и това е друго потвърждение на всички наши критики на капиталистическата система, която свежда териториите, и населението до ролята на обекти за размена и търговия.

Последиците от машиниците на гръцките империалисти, ако те сполучат ще бъдат ужасни.

Националната умраза едва укротена на балканите ще се събуди с една нова сила и националните аспирации на българите, които могат основателно да се оплакват от Нийския договор, ще бъдат тласнати до крайност.

Но има дълго време от как правото на народите да разполагат сами с себе си е погребано в преградията на Париж под многобройните договори, които там са подписани.

(Из в. „Humanité“).

ХРОНИКА

ПОЛУЧИХМЕ от с. Гебедже следното писмо:

На 26 м. м. дохода в селото ни 3—40 души младежи, синове на варненски тузове и народни душегубци. След като се нагуляха порядчно, тия празноскутци решиха да излезат пред селяните и да им напомнят че ако се премахне комунистическото „зло“ ще потече мед и масло и и „че славно се живее в тая благодатна земя“ стига да се премахне комунистическата опасност. Добили настроение от „благодарния“ алкохол господа народняшките дембелчета се изреждаха един по един пред събраните в училището селени да разправят глупости и плитко скрбени интриги по адрес на комун. партия. В това отношение се отличих Ст. В. Попов, бивш. общински съветник в Варна, който в заседанията на общ. съвет мълчеше като риба от страх да не издаде глупостта си. Колко беше убедително словото на господата се вижда от факта, че нито един селски младеж не се отнесе съчувствено към пиянските апели за образуване на народна млад група. Напротив, края на събранието беше твърде печален за

на данък на народните погромаджии. дания им въпрос къде е спасен и изхода от това невъзможно за какъв и да е живот положение, те отговориха: „труда и търпението ще ви спасят“ — От тоя отговор се възмути цялото събрание. То станало на крак и единогласно заяви: „Ние работим денонощно и пак гладни и недооблечени ходим, а вие, които цял живот дембелувате и не знаете що е труд, ежечасно се пресицате от ядене, пиене и удостоверствия, плувате в разкош и се разкапвате в разврат. Народът знае кои сте вие, той ви презира и гледа на вас, като на народни душмани. Вървете си — тук ние намираме само едно убежище, то е светлото знаме на комунизма“. Всред дюдюкания и освиркани народняшките синчаги се измъкнаха от събранието и отидоха да търсят утеха пак в кръжмата. Там изпиха 1000 лева, от които 500 лева за сметка на Гебедженския председател на народняшкото бюро А. П. Ненов. — Дойдоха като, аслани а се върнаха като ... Ще посмеят ли варненските фашисти да дойдат пак в селото ни всред младежта?

Научаваме се, че властващата днес общинска тричленна комисия ще продаде общинския кинематограф, който, както е известно, е доставен и инсталиран от разгонения комунистич. общински съвет. Всекаква работа с кинематографа е преустановена. Питаме 3 член. общ. комисия от какво е продуктивно това нейно „мероприятие“ и несе ли извършва то с единственото намерение да се запазят интересите на частните кинематографи?

Горският общински стражар, Станчо от Кюклюджа, е уволнен от лесничей Стойчев само затуй, защото отказал да му пази бостана. Уволнението мотивирал е стереотипното: „в интереса на службата“. Лесничей сам на Станчо е казал: „аз знам, че ще го направим въпрос, поради което може и мен да уволнят“. Смутения лесничей сега го викал наново. Нека се знае, че Станчо не е комунист.

Както съобщихме и по-рано общинската тричленна комисия на местото на дългогодишния опитен и с завършено на запад специално образование помощник градинар Т. К-в е назначила 20 годишното момче Иван Пекарев — син на „многочестия и многозаслужил“ председател на тр. комисия Йордан Пекарев. Това момче освен че няма хабер от градинарство, но в него липсва и най-елементарното чувство на привързаност и любов към труда. То не се подава на никаква контрола и дисциплина, опирайки се на власта с която разполага г-н баща му. Сутрин ще го видите да препуска на кон (разбира се общински — от пож. команда) с пушка на гърба си, като през целия ден шлепа на лов за гърги. Когато пак отиде между работниците, вместо да наблюдава работата им, той постоянно ги упреждал че са комунисти и ги заплашвал с уволнение. Уволнил е вече няколко от най-добрите работници, които имали по-голям кураж да му заявят,

че не е негова работа да се блрка в политическите разбирания на работниците. Днес общината е гнездо на охранване синове, дъщери зетове, братя на 2—3-ма народни урзурпатори!

На 18 того вечерта група работници от мелницата „София“ (бивша „Сила“), връщайки се от работа, биват спрени на пътя с апашкото възклицание „Сто!“ Какво било изумлението и възмущението на работниците, когато узнали в лицето на тия храбери директора на мелницата Абаджиев и счетоводителя на сжщата Ив. Пешев, които почнали да ги претръсват, подозирайки ги в кражба на храна. Не намерили нищо, те не се засрамят. На сжщата обидна били подложени и други двама завърщачи се работници. Така буржуазията и нейните подръжници схващат и зачитат човешкото достойнство на работниците, които създават техните печалби и техната охолност. Да, експлоатацията материална е неразривно свързана с гордостта на господаря и обиденото човешко достойнство на работника.

Всяка нужда за трудящия се народ днес буржуазията облага с данък. Не е забравена и нуждата от разходка. Варненските малоимотни граждани, чиновници, учители и работници би трябвало да разполагат с обществени места, където си правят разходките. Такова едно място е и морската градина.

На 12 т. м., Петровден, буржуазията загради с кордон от войници цялата градина и на всеки влизащ взимаше данък — вход. Остава да обложи и всяко вдишване и издиш-

ване въздуха на бедността. Един човек в минута прави 18 вдишвания по лев — 18 лв. Тогава, освен дето ще има пари за обезщетение, за курортни лудки, но ще останат и за крайцер „Отец Паисий“, за ризи паметници и за третото освобождение на Тракия.

В Неделя — 24.VII — 4 часа следобед в Народния Дом (бивш хал Боев) редовно женско събрание. Щоговори др. Ст. Томова на тема „Буржуазната благотворителност.“ Всички другарки на събранието!

От М. Ж. Комисия

— Какво си се изпотил толкова колега?

— А бе остави я, обиколих града и всички табутни затворени, не знам какво да праля.

— То е най-лесната работа, бързай при „Новия Йерусалим“ до аптеката на Георгиев там е депоноционно отворено и има избор ефтина и хубави ковчези.

1—9—2

За изморени от дневната жегла

Каде другарю?

Отивам при Мишо Цанев — бирари!

„На врат“

Защо?

3—7—

Защото само там има ефтина и студена бира 4 лв. халба и 2 лв. регал.

Държавния дълг е 35 милиарда лева. Всеки мъж, жена и дете трябва да плати 7,000 лева дълг за войната.

Важно за строителите Важно

Греди и чамови дъски равни величини и дебелини с намалени цени ще намерите само при

Георги Димитров и Н. А. Мусмански

2—2—3

склада до хана на Бойлуу.

Магазин Несим Алкалай

срещу Народната Банка

ПРИСТИГНАХА

големо количество разни електрически и водопроводни материали. Също ще намерите голяме избор галантарийски и стъклени артикули.

Цени най-износни.

2—3—2

С почитание: Н. М. Ефранмов.

Печ. „Просвъщение“ — Варна.

милиция от различните окръзи на Москва. Те немаат поржчаните в Англия елегантни униформи на носкидите; те са облечени в простите работнически блузи, но затова те носят на рамо пушка, с която са готови да защитават до последна капка кръв пролетарската диктатура. Троцки, който до като войските дефилирали стои салутиран пред трибуната, се обръща към французките делегати и извиква при живи одобрения: „Вижте, французки другари синдикалисти така се завоюва и пази власта на пролетариата!“

Шедствието на милицията все още не свършва. Нови работнически батальони, велосипедни отделиния, червени самарянки, на които червените забрадки и белите блузи представят живописен контраст. Вжоду-

шовени възклицания се разменят между трибулата и дефилиращите. Нови формации (части) с червени знамена се изреждат: спортни сжюзи, питомци от висшите училища, офицерски кандидати, технически войски, между които активни войскови части в ново вжоржение, пехота, артилерия, огньохвъргачи, картечни отделиния, пионерни войски, автомобилен — кинематографи, дружини на бивши германски и полски пленници, емигранти, кавалерия и окичените с синьо-червени флагчета копиеносни отделиния и накрай младежта от всички възрасти с горящи очи и страни.

В 4 часа манифестацията свършва. Незабравима картина, която един аероплан и един вжрзан балон от горе и десетина усжрдни фотографии

и кинооператори от земята се опитаха да уловят. Тия картини ще се разнесат по света и ще бъдат доказателство за непоколебимата власт на руската работническа класа. Но те ще дадат само едно слабо понятие за мощното впечатление, което са изпитали всички тия които непосредствено преживеа тоя велик ден. И ако някой би ни казал, че ние се вжодушевяваме от милитаризма, против който се борим, аз бих му привел думите, които един завърнал се от Русия германски буржоазен писател и някогашен пацифист, Артур Холиер, за ужас на многобройно присътствующата буржоазия каза неотдавна в една публична сказка: „Аз имам смелостта да заявя, че съм променил възгледа си върху пацифизма аз разбрах, че, до като има

оржия, по-добре е, щото експлоатиратите да стрелят с тех експлоататорите, отколкото наопаки“.

Накрай не мога да не кажа: Аз бих желал да имаше другаде поне наполовина от това вжодушование, поне четвъртината от тая преданност и самопожертвувателно и стсамо една десета част от мощта, която днес лжчезареше от „Червения площад“.

Тогава световната революция би се подвижила напред.

Из Берлинското „Kote Fahne“.